

Sebestény-Jáger Orsolya

Égi vándor

Talpad majd súrolja a fák csúcsait,
alattad álmodik a jól ismert világ.
Még begombolnád lelked a múltat,
öleljen szorosán, mint testté lett kabát.

Majd így lépkedsz súlytalan, egyre feljebb.
Amott egy kopottas templomtorony.
Álmos baglyok néznek rád öntudatlan,
túl tekintve Veled a földi titkokon.

Az út még hosszú lesz, ne félj,
mint testetlen vándor haladsz tovább,
és úgy úsznak alattad megélt napjaid,
akár a fényben elomló füstkarikák.

Nikodémus

(János 3,1–21)

Szelet hoz az est, bíborszín ég alatt,
valaki lopózik a kertek alján,
köpenye ráncából ezer sóhaj arca,
alakja zord erőd önnön magányán.

Máskor lomha lépte, most mind sietősebb,
sejti-e tán mennyire várják?
de nem sejtheti még, hogy lépteit
e perctől örök időkre imába foglalják.

Lélek születik, ó titkoknak titka,
mint szél útja - úgy marad örök talány.
De leborulunk mind, ha megértjük végül:
Kereszt alakú volt szívünkben e hiány.

A gyermek arca

Míg alusztok, hosszan elnézem álmotok
– hol vannak a rég volt gyermeki álmok –
most kisimulnak a ráncok szám szögletén,
s fényben úsznak szemem alatt az árkok.

Oly szépek és selymesek vagytok, mint azok
a lány függönyök, ódon kastély ablakokon,
mit félrelibbentek, hogy túl a mulandó időn
tűnődjem el tündöklő titkotokon.

Álmotok ködfalán bepillantó szemem
láthatja Bennetek a múltnak igazát,
és látja talán - ha láthatja földi szem -
jövőből felsejlő arcotok körvonalát:

ott él Bennetek időtlen gyermek arcotok,
mint időtlenek csak csillagok lehetnek,
s gyermeket, kiket az anyák
mindenen túl, mindvégig szerettek.

Csendes imádság

Taníts szólni, ha úttalan utakon
fáradt csöndjeim morzsolgatom.

Tanítsd látni ki a parton áll,
mintha gyertyát gyújtanal.

Tanítsd meg: e hófehér lapon
leírt szavad: igazság, hatalom,

s mielőtt eljössz majd megint
tanítsd megbánni vétkeink.

Tamás Tímea

Ikermondák

A forrás tündére

Messze, nagyon messze, egészen közel napkelethez, a Varsági-hegyek aljában, az elhagyott özetető mellett van egy forrás. Mindenki tudja, hogy ott van. Arról híres, hogy vize a legtisztább, legfinomabb, legszintelenebb minden forrásé közül. Aki valaha ivott belőle, egyszerre ízlette meg a harmat tisztaságát, a fenyvesek hús zöldjét és a szerelem soha el nem múló szomjúságát. Mert a szomjúságnak is íze van, akár a szerelemnek. Aki ivott belőle, mindig visszavágyott oda, mert csak ott nyert olyan enyhülést, ami elhozta számára az újrakezdés nyugalját.

A forrásról mindenki tudott. Messze földről zarándokoltak oda emberek, hogy megízlelhessék a vizét, és meggyógyuljon a szívük. De nem volt ez mindig így.

A kis forrást régen nem ismerte senki. Hiába volt tiszta és gyógyító a vize, hiába szeretett volna adni mindenkinek belőle, senki nem nézett rá, nem látta, nem kereste. Lám, a nagy tavakat, tengereket mindenki ismeri – kesergett a kis forrás a partját körbevevő keserűlapu-leveleknek. Mondája van már a Marosnak és az Oltnak, valamennyi nagy folyónak, a Szent Anna-tónak, de még a Gyilkos-tónak is. Csak én fogok itt ismeretlenül elapadni, anélkül, hogy valaki megkóstolná csodatevő vizemet. Miért van az, hogy egyetlen monda sincs a forrásokról? – kérdezte szomorúan. Pedig nélkülünk elapadnának a folyók, kiszáradnának a tavak, és soha nem gyógyulnának meg a szerelmes szívek. A keserűlapuk bólogattak, és igazkönyveket sírtak volna, ha lettek volna könnyeik. De könnyei is csak a forrásnak voltak. Tiszta, édes könnyek.

Egy holdvilágos éjszakán aztán a keserűlapuk elhatározták, hogy tesznek valamit. Suttogni kezdtek a füvekkel és kérték őket, adják tovább a kis forrás panaszát, hátha segít valaki rajta. És a füvek tovább suttogták a fáknak, a fák a szélnek, a szél a kerti virágoknak és gyümölcsfáknak, a gyümölcsfák illata pedig felrepítette a forrás szomorúságát a felhők közé, ahol hófehér felhőpalotájában a felhőtündér lakott. Hosszú aranyhaja, hófehér ruhája és búbanatos szíve volt a felhőtündérnek, mert bár mindent látott és halott, ami az égen és földön történik, és meg tudta gyógyítani a világ összes fáját és virágját a varázsesőjével, és a földkerekség, de még a mesevilág összes tündérfia is versengett a kezéért, ő maga nem volt boldog. Állandó szomjúság gyötörte, és bár képes volt a világ összes felhőjéből vizet fakasztani, az a víz nem oltotta a szomját. Átok ült rajta.

Egyszer valamikor régen, amikor az emberek még ismerték a szelek járását és a csillagok útját, a szépséges felhőtündér beleszeretett a napnyugati királyfiba. A

napnyugati királyfi, akinek hollófekeete haja és dióbarna szeme volt, csak álmaiban látta a felhőtündér hófehér orcáját, nagy kék szemét és hosszú aranyhaját, de olyan sóvárgás fogta el, hogy elhagyta menyasszonyát, a napkeleti királylányt, és útra kelt, hogy megtalálja álmai asszonyát. A napkeleti királylány menyasszonyi fátylát tépdesve azt kívánta, hogy örök szomjúság gyötörje azt, aki ezt cselekedte vele. Sivatagban éljen és örökké éljen.

Attól a naptól fogva az aranyhajú felhőtündérnek semmi nem oltotta a szomját és a szíve fájalmát. Szomjazott és vágyakozott a napnyugati királyfi után, mert nem tudott belopózni többet a királyfi álmaiba. Naphosszat csak ült gyönyörű felhőpalotájában, fésülte aranyhaját, és hullatta a könnyeit, egészen addig a napig, amikor a gyümölcsfák illatából kiolvasta a kis forrás üzenetét. Azon a napon útra kelt. Messzire vitte az útja. Hulló könnyei táplálták a folyók és a tengerek vizét. Követte a gyümölcsfák illatát, a kerti virágok susogását, a délkeleti szél surrogását, a fák és bokrok halk éji moraját, míg végül elérkezett az útilapukhoz, akik őrt álltak a kis forrás mellett.

A tündér rámosolygott a forráskára, és azt mondta neki: Ha igaz a hír, amit a barátaid hoztak el hozzám, ha csillapítod a szomjamat, akkor hálából híressé teszek. Olyan híres leszel, mint a Maros és az Olt, mint a Szent Anna-tó és a Gyilkostó vagy akár a Fekete-tenger. Táplálni foglak minden esőcseppemmel, soha nem apadsz ki, és minden fájó, de tiszta szívű ember téged fog keresni.

A kis forrás mosolygott. Reméltem, hogy eljössz egyszer – mondta. Nemcsak a szomjadat tudom oltani, hanem a szívedet is meggyógyítom. A napnyugati királyfit nem tudom visszahozni hozzád, mert más a sorsa, de megadhatom neked az újrakezdés nyugalját.

És ekkor a tündér lehajolt, megmerítette a tenyerét, és ivott a forrás vizéből. Az átok megtört, és megtörtént a csoda is. A felhőtündér nem érzett már szomjúságot, de szívfájdalmat sem. Valahol messze látta még a napnyugati királyfi arcát és búcsút intett neki. Elborította egy furcsa nyugalom, amiről a kis forrás azt mondta, hogy ez a tavaszi eső utáni újjászületés nyugalma.

A kis forrás boldog volt és az volt a felhőtündér is, aki betartotta a szavát. A forrás vizének híre ment, messze földről jöttek hozzá szomjas és fájó szívű emberek, akik a Kárpátok legtisztább vizét és a gyógyulást remélték tőle. De csak kevesen találták meg, mert az útilapuk eltakarták az érdemtelenek szeme elől. Leghűségesebb látogatója a felhőtündér maradt, aki minden holdtöltekor ellátogatott hozzá. Sokan mesélik, hogy látták, amint aranyhaját fésülve ott ül a forrás szélén, halkan dúdol, és arcának fénye elárasztja a hegyeket. Olyankor tiszta a levegő, és a fényes csöndben hallani lehet a kis forrás örökké tartó csobogását, ami olyan, mint a nevetés.

A tündér forrása

Messze földön, olyan messze, hogy talán el sem jutunk oda, és a gondolatunk is csak ritkán, élt egy széltündér. Felhőkből volt a palotája, melyet erős és meleg szelek költöztettek délre, ha fázott, és puha szelek röpítettek északra, ha melege volt. A széltündér jókedvű teremtés volt, szeretett ide-oda billegni az égen, játszani a kis rózsaszín báránnyelheivel, megdorgálni és elterelni a túl nagy vihart osztó sötét viharfelhőket, szerette maga után húzni hosszú uszályát a levegőégen, és szerette nézni az emberek csodálkozó arcát, akik különböző formákat olvastak ki belőle. Szerette hallgatni a fák zizegő nevetését, ezért gyakran csiklandozta őket és szerette felszárítani a tulipánok hajnali könnyeit, akik attól féltek, hogy másnapra már nem csukhatják össze szirmaikat, mert elvirágoznak. Amit nem szeretett, az a szomorúság volt.

Egyszer, amint napnyugaton a csipkés szoknyájú kislányfelhőkkel fogócskázott, egy éjfélete hajú, barna szemű gyönyörű ifjút pillantott meg, aki vándorbottal a kezében róttá az útját. Az arcán ott volt a világ össze szomorúsága. A széltündér leszállt hozzá és megszólította, de hiába. Az ifjú nem hallotta őt, mert a halandók csak ritkán hallják a tündérek szavát. Így a széltündér, mint ahogy azt a tündérek szokták, belopózott az ifjú álmaiba, hogy beszélhessen vele.

Álmában a szépséges herceg még bánatosabb volt, mint a valóságban. A hangja szép és mélyen csengő volt, mint a nemes ércé, de annyira teli volt fájdalommal, hogy a tündér szíve sötétbe borult tőle. Az ifjú elmesélte neki, hogy ő a napnyugati királyfi. Gyönyörű országa, világszép menyasszonya volt, aki már az esküvői fátylát szőtte, melyen a világ legékeesebb rózsái pompáztak, és a nép már készítette a földkerekség legfinomabb étkeit a nagy lakodalomra, amikor ő elkezdett álmodni. Álmában egy arcot látott, egy aranyhajú, kék szemű lány arcát, aki talán nem is lány volt, nem is földi lény, és annyira beleszeretett, hogy otthagyta atyját, országát, a fortyogó húsosfazekak és csipkeszerű sütemények, a boros- és pálinkáshordók mellett várakozó násznépet, és elindult megkeresni álmai asszonyát.

Elindult, és egy ideig a szerelem vezette lépteit, de aztán elbizonytalanodott. Ennek már sok-sok éve, és valahol az idő közepe táján, mert igen, az időnek is van közepe, mint egy útnak, tengernek vagy tónak, rájött, hogy csak az útja lesz hosszú, az útja a föld végéig, Finisterréig tart majd, ha ugyan valaha is eljut oda. Soha nem látja viszont az országát, ősz, öreg atyját, gyönyörűséges éjfélete hajú menyasszonyát, és a szerelem nem tett mást vele, csak összetörte a szívét, amit szeretne, nagyon szeretne összerakni. Rég nem látja már álmai asszonyát, mert elhagyták az álmok, csak az út maradt meg lábai alatt, amelyen menni kell. És egy dal, amelyet mindig énekel, bár nem tudja honnan, kitől tanulta.

A vidám széltündér nevetős arca szomorú lett, és szeme sarkában megjelent egy

könnycsepp, annyira sajnálta a királyfit. Vajon hogy segíthetne rajta? Vajon kihez fordulhatna, hogy megtudja – mivel oldozható fel a herceg?

De a szelek nem tudtak erről semmit. És nem tudták a bodros felhőcskék, a gonosz viharfelhők, de még a Hold sem, aki amúgy is épp fogyó állapotában volt, és alig-alig pillantott le a földre. És akkor a széltündér ismét az álmokhoz fordult. Az álmok sokat tudnak. Lehet, hogy néha a dolgok visszáját mutatják meg, de azokból is kiolvasható az igazi minta, az igazi út, az igazi megoldás, csakúgy, mint egy szép keresztaszemes terítő mintája a kelme fonákjáról. Az egyik álom, egy kicsi, elfeledett és ritkán álmódott álom, az egyik hajnalon azt mondta neki, hogy a királyfi átkának van párja. Ikerpárja. Meg kell keresni, hol van az. Ő csak annyit mondhat, valahol egy forrás partján lehet megtalálni, és a forrás maga fogja feloldozni a kívánsága erejével. A vize erejével. Egy történet, egy monda erejével.

És akkor a széltündér elindult megkeresni a kis forrást. Hosszú volt az útja. Nyugatra indult, de kelet felé tartott. Az útja felénél már maga sem tudta, hogy miért akarja ezt annyira. Olyan lehet ez, mint a szerelem, gondolta, és ment tovább. A királyfi fájdalma, melyet tisztán érzett – vitte tovább. Beszért a felhőkkel, a fákkal, a hegyekkel, leszállt a szénaboglyák illatához, meghallgatta még a búzamezők közepén virító pipacsokat is, de senki nem tudott ilyen forrásról. Már a Keleti-Kárpátoknál járt, valahol a Varsági-hegyek lábánál, ahol találkozott a gonosz hideg szelekkel, a Crivăț-el és a Nemerével, de ők sem ismerték a kis forrást.

A széltündér már nagyon fáradt volt. Leült egy elhagyott özetető mellé, és eleredtek a könnyei. Amikor felébredt, nem emlékezett rá, hogy mikor is nyomta el az álom, csak azt látta, hogy egy kis forrás mellett ül, melyet keserűlapu-levelek vesznek körül. A kis forrás mosolygott, és azt mondta neki: Megérkezted. Én a könnyeiből születtem a fogyó hold éjszakáján. Nem volt sós a könnyed. Egyszer majd el fog jönni hozzám az a valaki, aki az átok párját hordozza, és akkor minden megoldódik. Csak még egy mondanak kell megszületnie, amely rólam szól, a legkisebből. A tündér forrásáról.

A széltündér arca felderült. Már nem érezte a fájdalmat és a fáradtságot sem. Elindult vissza nyugatra, meg sem állt a Pireneusokig, ahol hűsíteni kellett a zarándokok forró útját, akik rég hívták, szólították, csak nem volt ideje meghallani a hívásukat. De a fogyó hold idején visszajár a kis forrás partjára várni, hogy megszületett-e már a monda a forrásról, a legkisebből, melynek vizét mindenki keresi az idők végezetéig és tovább is. Csillagfényes tiszta éjszakákon sokan hallották halk dudorzását, és a levelek között látták megvillanni mosolygó arcát, és volt, aki olyankor tisztán hallotta szavát is, ami azt mondta: ikervilágban élünk.